

Sygn. akt: I C 139/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 września 2018 roku

Sąd Rejonowy w Oleśnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Kałwak

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Klaudia Pluta

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 4 września 2018r. w O.

sprawy z powództwa **K. K. (1)**

przeciwko **S. (...)**

z siedzibą w S.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej **S. (...)** z siedzibą w **S.** na rzecz powoda **K. K. (1)** kwotę **6.834,16 zł** (sześć tysięcy osiemset trzydzieści cztery złote 16/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 30.11.2016r. do dnia zapłaty;

I. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

II. zasądza od strony pozwanej **S. (...)** z siedzibą w **S.** na rzecz powoda **K. K. (1)** kwotę **1.339,93 zł** (jeden tysiąc trzysta trzydzieści dziewięć złotych 93/100) tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. nakazuje pobrać od strony pozwanej **S. (...)** z siedzibą w **S.** na rzecz **Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Oleśnie** kwotę **92,43 zł** (dziewięćdziesiąt dwa złote 43/100) tytułem zwrotu stosunkowej części wydatków pokrytych tymczasowo przez Skarb Państwa;

IV. nakazuje pobrać od powoda **K. K. (1)** na rzecz **Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Oleśnie** kwotę **66,47 zł** (sześćdziesiąt sześć złotych 47/100) tytułem zwrotu stosunkowej części wydatków pokrytych tymczasowo przez Skarb Państwa

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym dnia 23.03.2017 r. **K. K. (1)** wystąpił przeciwko **S. (...)** z siedzibą w **S.** domagając się zasądzenia od strony pozwanej na rzecz powoda kwoty 11.748,18 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 18.09.2016 r. do dnia zapłaty. Nadto, powód wniósł o zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, powiększonych o kwotę 17 zł stanowiącą koszt opłaty skarbowej od pełnomocnictwa procesowego.

W uzasadnieniu pełnomocnik powoda wskazał, iż w dniu 13.08.2016 r. jadący na rowerze R. R. uderzył w prawidłowo zaparkowany pojazd powoda marki M. (...), nr rej. (...). Zarówno R. R. jak i powód zgodnie oświadczyli, że szkoda zostanie zlikwidowana z OC sprawcy ubezpieczonego w towarzystwie ubezpieczeniowym E. (...).

W dniu 17.08.2016 r. powód zgłosił szkodę stronie pozwanej, która uznała swoją odpowiedzialność z tytułu tego zdarzenia i wypłaciła powodowi tytułem odszkodowania kwotę 2.907,70 zł.

Nie zgadzając się z wysokością odszkodowania powód na własny koszt zlecił rzeczoznawcy samochodowemu mgr inż. M. S. (1) sporządzenie opinii. Rzeczoznawca ten obliczył, że łączny koszt naprawy pojazdu powoda uszkodzonego w wyniku zdarzenia z dnia 13.08.2016 r. wynosi 14.255,88 zł brutto – opinia z dnia 08.10.2016 r. Natomiast za sporządzenie tej opinii powód zapłacił rzeczoznawcy 400,00 zł brutto, zgodnie z rachunkiem nr (...) z dnia 14.10.2016 r.

Strona pozwana zakwestionowała powyższą opinię rzeczoznawcy, a jedyną uwzględnioną i wypłaconą kwotą pozostała należność 2.907,70 zł.

Wobec powyższego, powód dochodzi w niniejszym procesie różnicy pomiędzy kwotą odszkodowania wyliczoną przez rzeczoznawcę, a kwotą wypłaconą przez stronę pozwaną w toku likwidacji szkody (14.255,88 zł minus 2.907,70 zł) oraz kwoty 400,00 zł tytułem poniesionego przez powoda kosztu sporządzenia opinii przez rzeczoznawcę, tj. łącznie powód żąda od strony pozwanej kwoty 11.748,18 zł, która nie została zwrócona pomimo wezwania z dnia 15.11.2016 r.

Powód zarzuca również, że strona pozwana nie dopełniła swoich obowiązków polegających na wyjaśnieniu okoliczności i podstawy prawnej, na której oparła swoje stanowisko i wypłaciła tylko część żądanej kwoty.

Jako podstawę prawną dochodzenia roszczeń w niniejszym procesie powód podaje art. 822 k.c., zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający. Powód powołał się również na art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22.05.2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych.

Nadto, w pozwie podniesiono, że wysokość odszkodowania powinna zostać ustalona zgodnie z art. 363 k.c. i w ramach zasady pełnej kompensaty szkody wyrażonej w art. 361 § 2 k.c., a odszkodowanie od zakładu ubezpieczeń obejmuje wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy. Odszkodowanie winno być ustalone według cen występujących na rynku lokalnym przy użyciu nowych części i materiałów.

W ocenie powoda niniejsze powództwo jest uzasadnione, gdyż naprawa wykonana przez warsztat zmierzała jedynie do przywrócenia stanu sprzed kolizji, a powód nie zlecał wykonawcy naprawy żadnych dodatkowych usług, napraw czy wymian.

Pełnomocnik powoda oświadczył również w pozwie, że w uszkodzonym pojeździe powoda „nie występowały żadne inne usterki które mogłyby zostać naprawione. Nie można również uznać, że naprawy poczynione w pojeździe zwiększyły jego wartość w stosunku do stanu sprzed kolizji”. Nadto, pełnomocnik powoda twierdzi, że uszkodzony pojazd był „w zasadzie w stanie idealnym i oryginalnym” a „przywrócenie jego do stanu sprzed kolizji wiąże się niemal z przywróceniem jego do stanu nowości”. – pozew – k. 3 – 5v.

W **odpowiedzi na pozew** z dnia 02.05.2017 r. strona pozwana - **S. (...)** z siedzibą w **S.** – wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz strony pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz kwoty 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu strona pozwana zakwestionowała roszczenia pozwu tak co do zasady jak i co do wysokości. Pełnomocnik pozwanej przyznał, że bezsporny jest przebieg zdarzenia szkodowego z dnia 13.08.2016 r., jak również fakt, że sprawca był objęty ubezpieczeniem od odpowiedzialności cywilnej na mocy umowy ze stroną pozwaną (polisa nr (...)).

W toku postępowania likwidacyjnego strona pozwana przyznała powodowi odszkodowanie z tytułu uszkodzonego pojazdu w łącznej kwocie 2.907,70 zł na mocy decyzji z dnia 29.09.2016 r. W ocenie strony pozwanej przyznana powodowi kwota rekompensuje w pełnej wysokości doznaną szkodę, a powód nie wykazał żądania dochodzonego pozwem. Dołączona do pozwu kalkulacja naprawy jest dokumentem prywatnym, a więc nie przysługuje jej taka sama waga dowodowa co ekspertyzie biegłego sądowego. Tym samym strona pozwana kwestionuje ustalenia zawarte w prywatnej opinii powoda.

Nadto, strona pozwana stoi na stanowisku, że w razie braku faktur dokumentujących zakup części oryginalnych, ceny części powinny być urealnione. Natomiast powód nie wykazał, jaka była wysokość rzeczywiście poniesionych kosztów. Nadto, miarodajne powinny być ceny średnie stosowane powszechnie na rynku lokalnym przez zakłady naprawcze, a nie stawki skrajne.

Pełnomocnik pozwanego Towarzystwa zakwestionował też rzetelność i prawidłowość kosztorysu przedłożonego przez powoda, zarzucając mu zupełną dowolność i znacznie zawyżoną wycenę części zamiennych. Przedstawiony w kalkulacji powoda sposób wyliczenia szkody spowodowałby nieuzasadniony wzrost wartości samochodu w porównaniu do jego wartości przed powstaniem szkody, gdyż roszczenie powoda opiera się na najwyższych na rynku cenach nowych części, sygnowanych marką producenta pojazdu, jakie obowiązują w ASO M.. Ponadto w wycenie rzeczoznawcy powoda znacznie są zawyżone koszty roboczogodziny, tj. 100 zł netto/rbg zamiast 54,50 zł netto/rbg.

Strona pozwana z jednej strony zakwestionowała użycie w wycenie przez rzeczoznawcę powoda oryginalnych części sygnowanych logo producenta, choć z drugiej strony przyznała, że przedstawionej kalkulacji naprawy rzeczoznawcy pozwanego wszystkie oferowane części posiadają kategorię „O”, tj. nowe części zamienne pochodzące od producenta pojazdu M. (...).

Nadto, pojazd powoda w chwili zdarzenia miał ponad 21 lat oraz znaczny przebieg i już od dawna nie jest objęty gwarancją producenta.

Pełnomocnik strony pozwanej podnosi też, że w informacji dla właściciela pojazdu załączonej do kalkulacji, strona pozwana wskazywała powodowi, iż zapewnia możliwość naprawy pojazdu (w zgodzie z kosztorysem ubezpieczyciela) w warsztatach sieci partnerskiej strony pozwanej, za cenę przedstawioną przez pozwaną w kalkulacji. Powód miał również możliwość skorzystania z 18% upustu (wskazanego w kalkulacji jako 18% potrącenie cen części) przy ich zakupie we współpracujących z pozwaną warsztatach.

Wobec powyższego, strona pozwana twierdzi, że przyznanie dalszej kwoty tytułem odszkodowania, żądanej w pozwie prowadziłoby do pokrzywdzenia strony pozwanej oraz nadmiernego wzbogacenia powoda, wbrew dyspozycji art. 361 k.c.

Pełnomocnik strony pozwanej podkreślił też, że prywatna kalkulacja sporządzona na zlecenie powoda nie dowodzi wysokości poniesionej przez powoda szkody, tylko zawiera najwyższe z możliwych ceny nowych części do uszkodzonego pojazdu. Dlatego roszczenie powoda w zakresie zwrotu kwoty 400,00 zł tytułem kosztów prywatnej opinii jako całkowicie bezzasadne nie może zostać uwzględnione. – odpowiedź na pozew – k. 35 – 38.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 06.07.2016 r. R. R. zawarł z ubezpieczycielem S. (...) umowę ubezpieczenia: „Odpowiedzialność cywilna w życiu prywatnym”, okres ubezpieczenia: od 07.07.2016 r. do 06.07.2017 r., suma ubezpieczenia 100.000 zł.

dowód :- polisa nr (...) – w aktach szkody – płyta CD – k. 41.

W dniu 13.08.2016 r. około godziny 12:00 w O. przy ul. (...) R. R. jadąc rowerem przewrócił się na zaparkowany na parkingu samochód powoda marki M. (...) o nadwoziu C., nr rej. (...), rocznik 1995, pierwsza rejestracja w kraju w 2008 r., powodując uszkodzenia w samochodzie. Uderzając kierownicą roweru o samochód R. R. uszkodził tylną prawą szybę, listwę, dach, a nadto sprawca podarł tylną prawą listwę na błotniku.

Sprawca przyznał się do winy, na okoliczność czego spisał oświadczenie.

dowód :- oświadczenie sprawcy R. R. – k. 9,

- wypełniony druk zgłoszenia szkody komunikacyjnej opatrzony datą 17.08.2016 r. – k. 10 – 10v.;

- kserokopia dowodu rejestracyjnego – w aktach szkody – płyta CD – k. 41.

Na skutek powyższego zdarzenia w pojeździe powoda marki M. o nr rej. (...) uszkodzeniu uległy następujące części, wymagające następujących operacji:

- naprawa lakiernicza prawego boku,
- wymiana szyby bocznej,
- wymiana uszczelki szyby,
- wymiana listwy chromowanej,
- wymiana/naprawa dachu składanego (wymiana poszycia, naprawa stelaża).

Pojazd ten miał już wcześniej wykonywane naprawy blacharsko-lakiernicze, które obejmowały całość nadwozia, a które były wykonywane w sposób nieprofesjonalny - „drastyczna grubość powłoki lakierniczej”, która wielokrotnie przekracza „normatywną grubość powłoki lakierniczej. Powyższe świadczy o zastosowaniu niezgodnym z zasadami (wymogami technicznymi), bardzo dużej grubości szpachli”.

Nadto, szyba boczna, która w zdarzeniu z dnia 13.08.2016 r. została uszkodzona przez rowerzystę, posiadała również wcześniejsze uszkodzenia, tj. ukośne zarysowania eksploatacyjne.

Również poszycie dachu było wcześniej naprawiane w sposób nieprofesjonalny (po prawej stronie dachu w okolicy prawej tylnej szyby jest widoczne przetarcie, wystrzępienie materiału, niefachowe podwinięcie oraz powtórne ręczne przeszycie fragmentu uszkodzonych szwów). „Zgodnie z zaleceniami producenta pojazdu poszycie dachu nie naprawia się, a na pewno nie należy wykonywać klejenia – fatalny skutek estetyczny a trwałość naprawy wątpliwa. Niektórzy producenci (pojazdów i poszyć dachowych) dopuszczają wymianę całych elementów poszycia z uwzględnieniem łączenia na szwach. Jednakże taki sposób naprawy wymaga pozyskania materiału identycznego poszycia i wykonania w szwalni uzupełnień. Zmusza to do korzystania z zasobów producenta i systemu ASO. Taka operacja generuje wyższe koszty, niż wymiana całości poszycia na oryginalne”.

„...wszystkie elementy które zostały uszkodzone przez rowerzystę posiadały wcześniejsze uszkodzenia. Pojazd był naprawiany, bez dochowania wymogów technologicznych, zalecanych przez jego producenta. Nie ma zatem konieczności wykonywania naprawy w serwisie autoryzowanym. Wystarczającym będzie wykonanie naprawy w sposób profesjonalny i skuteczny, z dochowaniem technologii zalecanej przez producenta pojazdu, ewentualnie naprawy odtwarzającej stan pojazdu przed zdarzeniem (nie ma potrzeby wymiany elementów, które wcześniej były nieprofesjonalnie lakierowane).

W takim przypadku należy zastosować stawki roboczogodziny na poziomie 80 zł netto. Jest to stawka odpowiednia dla warsztatu profesjonalnego, jednakże nieposiadającego autoryzacji”.

W samochodzie powoda przed zdarzeniem szkodowym istniały części oryginalne (rodzaj dachu oraz symbole na szybie), tj. akceptowane przez producenta pojazdu, posiadające wymaganą estetykę, co jest istotne przy elementach zewnętrznych pojazdu i takie części należy zastosować podczas wykonywania naprawy.

Należy jednak zastosować potrącenia w wysokości 50% na części zamiennie: pokrowiec dachu składany i szybę boczną - ze względu na ich wcześniejsze uszkodzenia.

Wartość szkody wyliczona w systemie Audatex według powyższych założeń oraz przyjmując ceny części zamiennych na dzień powstania szkody wynosi: 7.595,01 zł netto,

tj. 9.341,86 zł brutto.

„Zastosowanie do naprawy części nowych oryginalnych, zazwyczaj podnosi jego wartość. W analizowanym przypadku zakres naprawy jest jednak niewielki, nieznaczający

w odniesieniu do całości pojazdu i ewentualne podwyższenie wartości pojazdu jest znikome, poniżej błędów wykonanych szacunków. Ponadto, przedstawiony kosztorys naprawy [sporządzony przez biegłego] uwzględnia potrącenia, wynikające z wcześniejszej eksploatacji pojazdu”.

dowód : - opinia nr (...) biegłego sądowego mgr inż. M. G. (1) – rzeczoznawcy techniki samochodowej i ruchu drogowego – z dnia 15.01.2018 r.

z załącznikiem, tj. kalkulacją naprawy w systemie Audatex – k. 51 – 61,

- opinia uzupełniająca nr 7U/R/18 biegłego mgr inż. M. G. (1) z dnia 09.05.2018 r. – k. 81b-82,

- dokumentacja zdjęciowa wykonana przez ubezpieczyciela – w aktach szkody – płyta CD – k. 41,

- karta pomiaru powłoki lakierniczej pojazdu i oznaczenia uszkodzeń sporządzona dnia 17.08.2016 r. przez likwidatora ubezpieczyciela – w aktach szkody – płyta CD – k. 41.

K. K. (1) zgłosił szkodę w pojeździe ubezpieczycielowi, tj. stronie pozwanej. Szkodzie został nadany numer (...). Ubezpieczyciel potwierdził zgłoszenie szkody w e-mailu z dnia 16.08.2016 r.

W dniu 17.08.2016 r. rzeczoznawca ubezpieczyciela dokonał oględzin pojazdu i spisał protokół szkody w pojeździe, zgodnie z którym w samochodzie marki M. (...) typ 124, kabriolet, E 320, rok produkcji 1995 z importu doszło do następujących uszkodzeń:

- do wymiany: uszczelka P, szyna P, szyba boczna P ton (szyba boczna P Ton: przerysowania, eksploatacyjne) – przy tej szybie ubezpieczyciel potrąca 50%;

- do naprawy: pokr dachu skład; drążki dachu skład;

- wykl błotnika TP (odtw. lak. el. z tw.) - lakierowanie naprawcze.

Rzeczoznawca ubezpieczyciela nie znalazł uszkodzeń pojazdu niezwiązanych ze szkodą. Jednak w uwagach w protokole szkody wskazał, że pojazd jest po naprawach blacharsko/lakierniczych.

dowód :- wypełniony druk zgłoszenia szkody komunikacyjnej opatrzony datą 17.08.2016 r. – k. 10 – 10v.,

- protokół szkody sporządzony przez E. (...)w dniu 17.08.2016 r. – k. 12-12v.,

- e-mail od ubezpieczyciela do K. K. (1)z dnia 16.08.2016 r. – w aktach szkody – płyta CD – k. 41.

W stanowisku z dnia 29.09.2016 r. ubezpieczyciel przyznał K. K. (1) odszkodowanie kwocie **2.907,70 zł** na podstawie ogólnych warunków ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej osób fizycznych w życiu prywatnym Ubezpieczonego R. R. w oparciu o kosztorys naprawy sporządzony przez S. (...)

W kalkulacji z dnia 17.08.2016 r. nr (...) ubezpieczyciel m.in. przyjął stawkę za roboczogodzinę na poziomie 54,50 zł, przy lakierowaniu przyjął współczynnik odchylenia 67,00%, przy szybie bocznej P Ton ubezpieczyciel potrąca 50%, nadto potrąca ubytek wartości części zamiennych. Ponadto, w załączonej do kalkulacji informacji dla właściciela pojazdu ubezpieczyciel wskazał, że ceny części zamiennych ujęte w kalkulacji uwzględniają 18% upust (wskazany w kalkulacji jako 18% potrącenie cen części), a E. (...)gwarantuje możliwość ich zakupu we współpracujących warsztatach. Ubezpieczyciel ten zapewnia możliwość naprawy pojazdu zgodnie z niniejszym kosztorysem w warsztatach sieci partnerskiej, a w celu korzystania z usługi jest podany adres e-mail i nr telefonu. Nie zostały w tym piśmie wskazane konkretne nazwy warsztatów.

dowód :- decyzja E. (...)z dnia 29.09.2016 r. – k. 18,

- kalkulacja ubezpieczyciela z dnia 17.08.2016 r. wraz z informacją dla właściciela pojazdu – k. 20-23.

K. K. (1) zlecił rzeczoznawcy samochodowemu – mgr inż. M. S. (2) sporządzenie opinii w przedmiocie ustalenia wysokości szkody w pojeździe. W opinii z dnia **08.10.2016 r.** nr (...) rzeczoznawca ten wskazał na następujące uszkodzenia pojazdu powoda:

- do wymiany: pokr dachu skład, uszczelka P, szyna P, szyba boczna P ton (przy czym przy szybie bocznej P Ton rzeczoznawca powoda potrąca 50%),

- do naprawy:: drążki dachu skład,

- wykł błotnika TP (odtw. lak. el. z tw.) - lakierowanie naprawcze.

Nadto, rzeczoznawca M. S. (2) zwrócił uwagę na uszkodzenia pojazdu niezwiązane ze szkodą – zarysowania eksploatacyjne prawej bocznej szyby.

Koszt naprawy pojazdu powoda rzeczoznawca M. S. (2) wyliczył w systemie Audatex na kwotę **14.255,88 zł brutto**, przy zastosowaniu stawki za roboczogodzinę na poziomie 100,00 zł.

dowód :- sporządzona na zlecenie K. K. (1)opinia rzeczoznawcy samochodowego mgr inż. M. S. (2) nr (...) z dnia 08.10.2016 r. z załącznikami: protokołem szkody i kalkulacją naprawy– k. 13 – 16v.

Za sporządzoną opinię rzeczoznawca M. S. (2) wystawił rachunek z dnia 14.10.2016 r. nr 1/10/2016 na kwotę **400,00 zł brutto**. Zapłacono gotówką 14.10.2016 r.

dowód :- rachunek z dnia 14.10.2016 r. nr 1/10/2016 – k. 17/19v.

W dniu 15.11.2016 r. profesjonalny pełnomocnik K. K. (1) wystosował do ubezpieczyciela ostateczne wezwanie do zapłaty kwoty **11.748,18 zł** wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 17.09.2016 r. do dnia zapłaty. Pełnomocnik wzywa ubezpieczyciela do uregulowania tej należności **w terminie 7 dni** licząc od dnia doręczenia niniejszego wezwania na wskazany rachunek. W załączeniu do tego wezwania ubezpieczyciel otrzymał m.in. opinię rzeczoznawcy powoda z dnia 08.10.2016 r. i rachunek za nią.

Powyższe wezwanie zostało skutecznie doręczone stronie pozwanej w dniu **22.11.2016 r.**

dowód :- ostateczne wezwanie do zapłaty z dnia 15.11.2016 r. – k. 27-27v. oraz k. 29-29v. z prezentatą ubezpieczyciela z dnia 22.11.2016 r.,

- potwierdzenie nadania wezwania w dniu 15.11.2016 r. – k. 30-30v.

W odpowiedzi z dnia 28.11.2016 r. ubezpieczyciel przesłał pełnomocnikowi K. K. (1) zweryfikowaną kalkulację rzeczoznawcy powoda M. S. (2) nr (...)

z naniesionymi adnotacjami rzeczoznawcy Towarzystwa - S. M.. Po weryfikacji, rzeczoznawca ubezpieczyciela wskazał końcową kwotę 6.391,85 zł brutto, co jednak nie przełożyło się na zmianę decyzji ubezpieczyciela, bowiem: „ W celu ewentualnej dopłaty odszkodowania należy przesłać do naszego Towarzystwa fakturę VAT/rachunek potwierdzający dokonanie naprawy pojazdu we wskazanych w kalkulacji kosztach”.

dowód :- decyzja ubezpieczyciela E. (...)z dnia 28.11.2016 r. – k. 28,

- ww. kalkulacja rzeczoznawcy powoda – M. S. (2) z naniesionymi uwagami rzeczoznawcy ubezpieczyciela – k. 19, 24 – 26v.

Ten sam pojazd K. K. (1) (M. (...) nr rej. (...)) uczestniczył już wcześniej w zdarzeniach likwidowanych z OC przez różnych ubezpieczycieli, m.in. uległ uszkodzeniu w kolizji z innym pojazdem z dnia 06.11.2013 r., a szkodę w pojeździe K. K. (1) likwidował wówczas ubezpieczyciel: C. (...)

dowód :- dokumentacja z likwidacji szkody z dnia 06.11.2013 r. przez C. (...)- w aktach szkody – płyta CD – k. 41;

- raport z UFG na temat zdarzeń z udziałem samochodu M. o nr rej. (...) - w aktach szkody – płyta CD – k. 41.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie bezsporne były okoliczności zdarzenia szkodowego z dnia 13.08.2016 r., wina sprawcy, tj. rowerzysty R. R., jak również odpowiedzialność cywilna strony pozwanej jako ubezpieczyciela R. R. w ramach zawartej przez niego umowy ubezpieczenia: „Odpowiedzialność cywilna w życiu prywatnym”. Bezspornie również w wyniku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego szkody strona pozwana wypłaciła powodowi odszkodowanie w kwocie 2.907,70 zł, na mocy decyzji z dnia 29.09.2016 r.

Natomiast sporna pozostaje wysokość szkody w pojeździe powoda powstałej na skutek zdarzenia z dnia 13.08.2016 r., tj. przewrócenia się rowerzysty wraz z rowerem na samochód powoda (w tym: zakwalifikowanie poszczególnych części do wymiany lub naprawy, rodzaj przyjętych w kalkulacjach części zamiennych, stosowanie różnych potrąceń i upustów przez ubezpieczyciela, stawka za rbg) jak również domaganie się przez powoda zwrotu kosztów opinii sporządzonej na jego zlecenie przez rzeczoznawcę - mgr inż. M. S. (2).

Stan faktyczny w zakresie ustalenia przebiegu zdarzenia szkodowego i postępowania likwidacyjnego Sąd ustalił na podstawie dokumentów przedłożonych przez obie strony zawartych w aktach sprawy i aktach szkody na płycie CD, których prawdziwość i treść nie były kwestionowane przez strony. Natomiast wysokość szkody powoda Sąd ustalił na podstawie dwóch rzetelnych, logicznych i wyczerpujących opinii wydanych w przedmiotowej sprawie przez biegłego sądowego – rzeczoznawcę samochodowego mgr inż. M. G. (1) (art. 278 § 1 k.p.c.), jak również na podstawie rachunku wystawionego przez prywatnego rzeczoznawcę wykonującego opinię na zlecenie powoda. Same kalkulacje naprawy sporządzone zarówno przez rzeczoznawcę powoda jak i strony pozwanej traktować natomiast należy jako stanowiska stron wyrażone w dokumentach prywatnych (art. 245 k.p.c.) stanowiących dowód tego, że osoby, która je podpisały, złożyły oświadczenie zawarte w dokumentach.

Podstawę prawną odpowiedzialności strony pozwanej jako ubezpieczyciela OC stanowi art. 822 k.c. Zgodnie z § 1 tego artykułu przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego

w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Natomiast uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela (art. 822 § 4 k.c.).

Nadto art. 824¹ § 1 k.c. stanowi, że o ile nie umówiono się inaczej, suma pieniężna wypłacona przez ubezpieczyciela z tytułu ubezpieczenia nie może być wyższa od poniesionej szkody.

W przedmiotowej sprawie znajdują zastosowanie również przepisy ogólne dotyczące zobowiązań zawarte w kodeksie cywilnym, w szczególności art. 361 i 363 k.c. Zgodnie z treścią art. 361 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła (§ 1).

W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono (§ 2). Z kolei art. 363 k.c. stanowi,

że naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu (§ 1). Jeżeli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili (§ 2).

Natomiast w przedmiotowej sprawie do odpowiedzialności ubezpieczyciela nie mają zastosowania powołane w pozwie przepisy ustawy z dnia 22.05.2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2018 r. poz. 473 j. ze zm.), gdyż zawarta na zasadzie dobrowolności umowa pomiędzy R. R. a pozwanym ubezpieczycielem: „Odpowiedzialność cywilna w życiu prywatnym” nie mieści się

w katalogu umów obowiązkowych wymienionych w art. 4 powoływanej ustawy, a zwłaszcza nie stanowi „umowy ubezpieczenia wynikającej z przepisów odrębnych ustaw lub umów międzynarodowych ratyfikowanych przez Rzeczpospolitą Polską, nakładających na określone podmioty obowiązek zawarcia umowy ubezpieczenia” – art. 4 pkt 4 a contrario powoływanej ustawy. Nadto, rower, którym poruszał się sprawca szkody nie stanowi pojazdu mechanicznego objętego ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych – art. 4 pkt 1 oraz art. 2 ust. 1 pkt 10 a contrario ww. ustawy. Nie zmienia to faktu, iż mamy do czynienia z umową odpowiedzialności cywilnej, a więc w dużej mierze orzecznictwo Sądu Najwyższego i sądów powszechnych dotyczące odszkodowań dochodzonych na gruncie ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych będzie miało odpowiednie zastosowanie również w tym przypadku.

W zakresie uszkodzeń pojazdu powoda zarówno rzeczoznawca powoda jak i rzeczoznawca ubezpieczyciela byli zgodni, iż do wymiany kwalifikują się: uszczelka P, szyna P, szyba boczna P ton. Również obie strony procesu od początku były zgodne co do faktu, iż „szyba boczna P Ton” ma przerysowania eksploatacyjne niezwiązane

z likwidowanym zdarzeniem szkodowym, dlatego obaj rzeczoznawcy przy kalkulacjach potrącili z tego tytułu 50% (bezsporne). Również zgodnie rzeczoznawcy stron twierdzili,

że do naprawy kwalifikują się „drążki dachu skład”, natomiast do lakierowania naprawczego zakwalifikowali obaj „wykl błotnika TP (odtw. lak. el. z tw.)”. Natomiast spór sprowadzał się do tego, że rzeczoznawca powoda wskazał jako część do wymiany poszycie dachu składanego kabrioletu, a ubezpieczyciel zakwalifikował tę część tylko do naprawy. Wobec uwzględnienia przez biegłego sądowego mgr inż. M. G. (1) w swoich obu opiniach tej części do wymiany – o czym niżej - wtórnie spór dotyczył rodzaju i wartości tej części zamiennej przyjętej do wyceny, jak również powód kwestionował potrącenie przez biegłego w kalkulacji 50% wartości tej nowej części z uwagi na wcześniejsze uszkodzenia niezwiązane ze szkodą i niefachowo naprawiane.

Już opinia główna biegłego sądowego M. G. (1) została sporządzona w sposób rzeczowy, spójny i logiczny. Strona pozwana nie zgłaszała żadnych zastrzeżeń do tej opinii, w tym co do kwalifikowania dachu do wymiany, a nie do naprawy. Biegły w opinii głównej wyjaśnił w sposób wyczerpujący

konieczność wymiany całego poszycia dachu, jak również niecelowość ewentualnych prób jego naprawy pod względem nakładów pracy

i kosztów, co zostało przytoczone w poprzedniej części uzasadnienia. Natomiast pełnomocnik powoda na rozprawie w dniu 27.03.2018 r. zarzucił tej opinii niepełność. Wskazał, że biegły w sposób dowolny stwierdził, iż kiedyś w sposób niefachowy została dokonana naprawa dachu uszkodzonego pojazdu powoda. Pełnomocnik powoda zarzeka się, że taka naprawa nie miała miejsca, a dach M. przed szkodą nigdy nie był naprawiany, jak również przed szkodą nie było żadnych uszkodzeń. Pełnomocnik powoda domagał się, by biegły wydał opinię uzupełniającą w tym zakresie po przeprowadzeniu oględzin (protokół rozprawy z dnia 27.03.2018 r. – k. 80; płyta – k. 106). W opinii uzupełniającej z dnia 09.05.2018 r. biegły ten podtrzymał wnioski pierwszej opinii. Odnosząc się do zarzutu powoda biegły potwierdził, że niefachowa naprawa rozkładanego dachu kabrioletu uprzednio miała miejsce. Zresztą biegły powołał się w obu opiniach na zdjęcia uszkodzeń sporządzone w toku likwidacji szkody (zob. też zdjęcia na płycie z aktami szkody – k. 41), na których rzeczywiście już nawet dla laika widoczne są wyraźnie dosyć nieudolne próby ręcznego przeszycia uszkodzonego materiału na rozkładanym dachu, jak również widoczne są przetarcia materiału przy tych przeszyciach. Na wniosek powoda biegły wykonał oględziny dachu samochodu, które potwierdziły jedynie pierwotne wnioski. Biegły sfotografował również dla porównania obie strony dachu kabrioletu – prawą uszkodzoną i lewą nieuszkodzoną – pokazując tym samym wyraźną różnicę. W ocenie Sądu biegły również zasadnie zastosował z uwagi na ww. wcześniejsze uszkodzenia dachu i ich niefachową naprawę 50% potrącenia ceny tej części zamiennej. Biegły uwzględnił również zużycie eksploatacyjne dachu sprzed zdarzenia

i proporcje uszkodzeń sprzed zdarzenia oraz powstałych podczas zdarzenia szkodowego. Zważyć również należy, że powód nie jest pierwszym właścicielem przedmiotowego pojazdu. Samochód został wyprodukowany w 1995 r., sprowadzono go z zagranicy do Polski,

a pierwsza rejestracja w kraju miała miejsce dopiero w 2008 r. (ksero dowodu rej. – w aktach szkody). Tym samym powód mógł nie wiedzieć przy braku zachowania należytej staranności, co i kiedy było naprawiane przez poprzedniego właściciela. Ponadto w aktach szkody przedłożonych na płycie przez stronę pozwaną (k. 41) znajdują się też materiały zdjęciowe

z 12.11.2013 r. i kosztorys szkody w tym samym pojeździe K. K. (1) powstałej na skutek kolizji z innym pojazdem w dniu 06.11.2013 r., którą to szkodę likwidował inny ubezpieczyciel (C. (...)). Z dokumentacji tej wynika wyraźnie, że pojazd powoda był już wcześniej uszkodzony, o czym K. K. (1)

z oczywistych względów musiał wiedzieć. Podobnie w raporcie z UFG znajdującym się również w aktach szkody, wskazany jest udział przedmiotowego pojazdu również w innych zdarzeniach szkodowych. Stąd twierdzenia pełnomocnika powoda zawarte w pozwie, jakoby w uszkodzonym pojeździe powoda „nie występowały żadne inne usterki które mogłyby zostać naprawione”, tudzież że uszkodzony pojazd był „w zasadzie w stanie idealnym i oryginalnym” a „przywrócenie jego do stanu sprzed kolizji wiąże się niemal

z przywróceniem jego do stanu nowości” w sposób znaczny mijają się z prawdą. Nadto, powód ani jego pełnomocnik nie złożyli żadnych zastrzeżeń do opinii uzupełniającej biegłego M. G. (1). Natomiast zarzuty do opinii biegłego sformułowane przez pełnomocnika strony pozwanej zawarte w piśmie wniesionym dnia 04.06.2018 r. (k. 97) są po pierwsze spóźnione – w opinii uzupełniającej biegły podtrzymał wnioski opinii głównej, a opinia główna została doręczona pełnomocnikowi strony pozwanej w dniu 22.01.2018 r. (elektroniczne potwierdzenie odbioru – k. 65), a więc zarzuty do opinii biegłego profesjonalny pełnomocnik strony pozwanej sformułował dopiero po pół roku od doręczenia kalkulacji szkody sporządzonej przez biegłego i niezmienionej opinią uzupełniająca. Po drugie, zważyć należy na zakres tych zarzutów. Strona pozwana poddaje w wątpliwość, czy przy założeniu wymiany dachu samochodu koszty naprawy przekroczą wartość pojazdu powoda. Pełnomocnik wskazał, że wymiana części poszycia generuje niejednokrotnie znacznie wyższe koszty niż wymiana jej całej powierzchni. Zważyć jednak należy, że biegły w opinii głównej właśnie wskazał na konieczność wymiany całej powierzchni, a nie na wymianę części poszycia i szeroko to uzasadnił (zob. str. 6 opinii głównej biegłego, k. 56 akt sprawy). Stąd zarzut pełnomocnika strony pozwanej wynika z niezrozumienia opinii biegłego. Wobec powyższego, Sąd oddalił ww. wniosek dowodowy (protokół rozprawy z dnia 04.09.2018 r. - k. 105, płyta – k. 106).

Poza uprzednimi uszkodzeniami dachu, biegły jak i obie strony sporu były zgodne co do istnienia uprzednich uszkodzeń szyby i konieczności zastosowania z tego tytułu 50% potrącenia.

Wprawdzie pozwany ubezpieczyciel rzeczywiście wymienił w swojej kalkulacji części: uszczelka P, szyna P, szyba boczna P Ton jako części oryginalne tzw. „O” ale ubezpieczyciel pominął zupełnie w wyliczeniu części zamiennych pokrycie dachu kabrioletu z ww. przyczyn, tj. zakwalifikował do naprawy a nie do wymiany. Należy jednak zwrócić uwagę, że pod kalkulacją ubezpieczyciela (k. 23) znajduje się informacja o automatycznym doborze alternatywnych części zamiennych. Zatem należy wnioskować, że akurat dla tych części uwzględnionych przez ubezpieczyciela do wymiany nie ma alternatywnych zamienników (por. k. 16 i k. 23). Nie zmienia to faktu, że z opinii głównej biegłego sądowego M. G. (1) wynika wyraźnie zasadność zastosowania w kalkulacji naprawy cen **nowych części oryginalnych**. Biegły dopatrywał się w samochodzie powoda symboli wskazujących na istnienie części oryginalnych i konieczność ich stosowania przy naprawie, pomimo iż pojazd nie korzysta już z powodu wieku z gwarancji producenta. Nadto, jak słusznie zauważył również biegły, z żadnego dokumentu sporządzonego w toku likwidacji szkody przez likwidatorów ubezpieczyciela nie wynika, jakoby w pojeździe tym w obszarze uszkodzeń powstałych dnia 13.08.2016 r. zamontowane były części lub zespoły nieoryginalne. Natomiast ciężar dowodu w zakresie wykazania istnienia w pojeździe części innych niż oryginalne spoczywa na pozwanym ubezpieczycielu, gdyż to on usiłuje wywodzić z tego tytułu skutki prawne w postaci niedoszacowania kwoty odszkodowania (art. 6 k.c.). Poza tym biegły M. G. (1) wyraźnie wskazał we wnioskach końcowych opinii głównej (k. 57),

że w przedmiotowym przypadku zastosowanie do naprawy części nowych oryginalnych de facto nie spowoduje znaczącego podwyższenia wartości pojazdu, tj. „ ewentualne podwyższenie wartości pojazdu jest znikome, poniżej błędu wykonanych szacunków”. Stanowisko biegłego w pełni wpisuje się również w ugruntowane już stanowisko judykatury. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 11 czerwca 2003 r., V CKN 308/01, LEX nr 157324, wskazał m.in., że: „ W przypadku uszkodzenia samochodu odszkodowanie obejmuje przede wszystkim kwotę pieniężną, konieczną do opłacenia jego naprawy lub przywrócenia do stanu sprzed wypadku. Osoba odpowiedzialna jest zobowiązana zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia poprzedniego stanu samochodu, do których należą koszty nowych części i innych materiałów (wyrok Sądu Najwyższego z 20 października 1972 r., II CR 425/72, OSNCP 1973, nr 6, poz. 111). Przywrócenie rzeczy uszkodzonej do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu jej do stanu używalności w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody”. Podobnie,

w uzasadnieniu wyroku z dnia 5 listopada 1980 r., III CRN 223/80, OSNC 1981/10/186, LEX nr 2641, Sąd Najwyższy podniósł, że: „ Z zasady wyrażonej w art. 363 § 1 k.c. wynika,

że w razie uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliwiającym przywrócenie jej do stanu poprzedniego osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy uszkodzonej. Do wydatków tych należy zaliczyć także koszt nowych części i innych materiałów, których użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonej rzeczy. Poszkodowany chcąc przywrócić stan poprzedni uszkodzonego w wypadku pojazdu nie ma możliwości zakupu starych części czy też nie ma możliwości żądania, aby stacja obsługi wykonująca naprawę w miejsce uszkodzonych w czasie wypadku części pojazdu wmontowała stare części już częściowo zużyte”. Natomiast zgodnie z tezą Uchwały Sądu Najwyższego

7 sędziów z dnia 12 kwietnia 2012 r., III CZP 80/11, (OSNC 2012/10/112, Prok.i Pr.-wkł. 2013/4/38, LEX nr 1129783, www.sn.pl, Biul.SN 2012/4/5, M.Prawn. 2012/24/1319-1323): „ Zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi.” Jak wskazano wyżej, w niniejszym przypadku do wzrostu wartości pojazdu nie dojdzie, zwłaszcza, że biegły uwzględnił potrącenia wynikające z wcześniejszych uszkodzeń pojazdu (dot. szyby i poszycia dachu). Powołane wyżej orzecznictwo, z których tutejszy Sąd w całości się zgadza, wskazuje również wprost na nienależne obniżanie przez ubezpieczycieli wysokości odszkodowań o tzw. potrącenia amortyzacyjne. W niniejszej sprawie ubezpieczyciel

niezasadnie dokonał więc potrąceń amortyzacyjnych (zob. k. 20 – pod pozycją: „ubytek wartości części zamiennych”), jak również w sposób nieuprawniony i sprzeczny z zasadą pełnej kompensacji szkody strona pozwana w kalkulacji przy lakierowaniu przyjęła współczynnik odchylenia 67,00%.

Strony procesu były zgodne co do tego, że kalkulacja naprawy winna być dokonana w oparciu o stawki za roboczogodzinę występujące na rynku lokalnym w warsztatach nieautoryzowanych. Jednakże już konkretna wysokość stawki za rbg zastosowana przez rzeczoznawców obu stron znacznie się różniła (od 54,50 zł po stronie ubezpieczyciela do 100,00 zł po stronie powoda). Biegły M. G. (1) wskazał w opinii głównej, iż zasadną stawką za rbg jest kwota 80,00 zł netto właściwa dla warsztatu profesjonalnego lecz bez autoryzacji. Żadna ze stron procesu nie kwestionowała tych ustaleń biegłego. Nadto, zważyć należy, że zaniżając stawki za rbg strona pozwana nie wskazała ani jednego warsztatu, który byłby należycie wyposażony i zaoferowałby skuteczną rzetelną naprawę za stawkę 54,50 zł przy zachowaniu należytej jakości naprawy. Biegły wskazał wyraźnie (str. 4 opinii głównej, k. 54), że na rynku funkcjonują warsztaty stosujące zaniżone stawki, ale nie mają właściwego oprzyrządowania, stąd jakość ich usług budzi zastrzeżenia. Z drugiej strony stawka godzinowa wskazywana przez rzeczoznawcę powoda była zawyżona, biorąc pod uwagę zarówno wcześniejsze uszkodzenia pojazdu, naprawy dokonywane bez dochowania wymogów technologicznych producenta, a zwłaszcza liczne ślady wcześniejszego niefachowego lakierowania.

Ponadto, wskazać należy, że ubezpieczyciel niezasadnie pomniejszył w swojej kalkulacji wartość części zamiennych o 18% upustu, gdyż po pierwsze żaden przepis nie uzależnia w ogóle przyznania odszkodowania od naprawy pojazdu (zob. art. 363 k.c.), a po drugie ubezpieczyciel nie wykazał w żaden sposób dowodowo w procesie (art. 6 k.c., art. 232 k.p.c.), że nawet gdyby powód zdecydował się na naprawę osiągnąłby taki upust. Strona pozwana nie wskazała w procesie ani jednego producenta części, który byłby skłonny dać taki upust, abstrahując już w tym miejscu od jakości tych części i ugruntowanego w orzecznictwie uprawnienia poszkodowanego do naprawy pojazdu przy użyciu części oryginalnych.

W przedmiotowej sprawie zbędne było przeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron ograniczonego do przesłuchania powoda (dowód zgłaszany w pozwie) wobec faktu, iż przy pomocy przeprowadzonych dowodów wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia sprawy fakty zostały wyjaśnione (art. 299 k.p.c. a contrario).

Mając na uwadze powyższe, w oparciu o dwie opinie biegłego M. G. (1) wydane w niniejszej sprawie i wykazane wyżej kryteria Sąd ustalił, iż koszt naprawy pojazdu powoda przy użyciu oryginalnych części zamiennych i przy zastosowaniu technologii naprawy zalecanej przez producenta pojazdu wynosi 9.341,86 zł brutto. Powód nie ma możliwości odliczenia podatku VAT, co nie było przedmiotem sporu, stąd przyjęta kwota brutto.

Strona pozwana wypłaciła już powodowi kwotę 2.907,70 zł, a więc Sąd zasądził w punkcie I sentencji wyroku od strony pozwanej na rzecz powoda z tytułu odszkodowania za szkodę w pojeździe kwotę **6.434,16 zł**, co stanowi różnicę pomiędzy kosztami naprawy wyliczonymi w kalkulacji przez biegłego (9.341,86 zł) a kwotą przyznaną przez ubezpieczyciela (2.907,70 zł).

Ponadto, Sąd uwzględnił żądanie powoda w przedmiocie zwrotu kosztów sporządzenia prywatnej opinii przez rzeczoznawcę M. S. (2) w kwocie **400,00 zł**. Sąd Najwyższy w Uchwale z dnia 18 maja 2004 r., sygn. akt III CZP 24/04, (OSNC 2005/7-8/117, Prok.i Pr.-wkł. 2005/1/32, Biul.SN 2004/5/6, Wokanda 2004/7-8/12, Wspólnota 2004/14/55, M.Prawn. 2005/3/162, M.Prawn. 2004/13/583, M.Prawn. 2004/15/720, LEX nr 106617) wydanej na gruncie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych wyjaśnił, że odszkodowanie może - stosownie do okoliczności sprawy - obejmować także koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego. Umowa OC zawarta przez sprawcę ze stroną pozwaną nie wyłącza tej możliwości, a poza tym dla powoda, jako laika w kwestii wyceny szkód i wobec rażąco zaniżonej wyceny sporządzonej przez eksperta ubezpieczyciela (2.907,70 zł zamiast należnej kwoty 9.341,86 zł) zwrócenie się do rzeczoznawcy samochodowego było jedyną drogą do uzyskania odszkodowania

w niezaniżonej wysokości. Natomiast wysokość kosztów poniesionych za sporządzoną opinię powód wykazał przedkładając rachunek z dnia 14.10.2016 r. nr 1/10/2016 na kwotę **400,00 zł brutto** (k. 17/19v.).

Wobec powyższego, na kwotę **6.834,16 zł** zasądzoną w punkcie I sentencji wyroku składają się: 6.434,16 zł tytułem odszkodowania za szkodę w pojeździe oraz 400,00 zł tytułem zwrotu kosztów prywatnej ekspertyzy. W pozostałym zakresie żądanie odszkodowania Sąd oddalił (11.748,18 zł – 6.834,16 zł = 4.914,02 zł).

Od zasądzonej kwoty łącznej 6.834,16 zł Sąd zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda odsetki ustawowe za opóźnienie liczone od dnia 30.11.2016 r. do dnia zapłaty. Zgodnie z treścią art. 817 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie

w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku (§ 1). Gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe. Jednakże bezsporną część świadczenia ubezpieczyciel powinien spełnić w terminie przewidzianym w § 1 (art. 817 § 2). Umowa ubezpieczenia lub ogólne warunki ubezpieczenia mogą zawierać postanowienia korzystniejsze dla uprawnionego niż określone w paragrafach poprzedzających (§ 3).

Natomiast zgodnie z treścią art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Paragraf 2 stanowi, że jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Jednakże gdy wiarygodność jest oprocentowana według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy.

Wskazać również należy na treść art. 455 k.c., zgodnie z którym jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania.

Zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem Sądu Najwyższego i sądów powszechnych odsetek za zwłokę uprawniony może żądać jedynie od takiej konkretnej kwoty, którą wskazał ubezpieczycielowi jako swoje żądanie. Dopiero takie sprecyzowane kwotowo żądanie stanowi dla ubezpieczyciela wezwanie do zapłaty (art. 455 k.c.) inicjujące 30 – dniowy termin likwidacji szkody (por. Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 lipca 1999 r., III CKN 315/98, OSNC 2000 nr 2, poz. 31, str. 52, Biul. SN 1999 nr 10, poz. 6, MoP 1999 nr 12, str. 44, PG 2000 nr 1, str. 1, Wokanda 1999 nr 11, str. 3, Biul. Inf. Pr. 2000 nr 1, str. 3, OSG 2000 nr 1, poz. 8, str. 56, Legalis Numer 44520; Wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie I Wydział Cywilny z dnia 23 grudnia 2014 r., I ACa 1379/14, Legalis nr 1203367; Wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku - I Wydział Cywilny z dnia 20 marca 2014 r., I ACa 849/13, Legalis nr 831307).

W przedmiotowej sprawie ubezpieczyciel potwierdził zgłoszenie szkody w e-mailu z dnia 16.08.2016 r. Jednakże K. K. (1) nie doprecyzował w żaden sposób żądania odszkodowawczego. W dniu 29.09.2016 r. strona pozwana przyznała poszkodowanemu kwotę 2.907,70 zł, która K. K. (1) nie satysfakcjonowała. Jednakże wezwanie do zapłaty, które należy traktować jak odwołanie od ww. decyzji powód - działając przez profesjonalnego pełnomocnika - wystosował dopiero w dniu 15.11.2016 r. W piśmie tym K. K. (1) domagał się kwoty 11.748,18 zł (jak w pozwie). Jednocześnie pełnomocnik K. K. (1) wezwał ubezpieczyciela do uregulowania tej należności w terminie 7 dni licząc od dnia doręczenia niniejszego wezwania na wskazany rachunek. Wezwanie to zostało doręczone ubezpieczycielowi w dniu 22.11.2016 r. wraz z opinią rzeczoznawcy powoda z dnia 08.10.2016 r. i rachunkiem za nią. Tym samym, uwzględniając wyznaczony ubezpieczycielowi przez pełnomocnika K. K. (1) termin na realizację żądania, liczony od 22.11.2016 r., ubezpieczyciel pozostawał w zwłoce co do kwoty zasądzonej wyrokiem od dnia 30.11.2016 r., a nie – jak żądał powód w pozwie – od 18.09.2016 r.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. poprzez ich stosunkowe rozdzielenie. Powód wygrał sprawę w stosunku 58,17% do 41,83%. K. K. (1) poniósł koszty w kwocie 4.904,45 zł, na które składają się: 587,45

zł – opłata sądowa od pozwu, 17,00 zł – opłata skarbową od pełnomocnictwa, 700,00 zł zaliczka na poczet opinii biegłego wykorzystana w całości oraz 3.600,00 zł tytułem kosztów zastępstwa adwokackiego – na podstawie § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800 z późn. zm.). Natomiast strona pozwana poniosła koszty w kwocie 3.617,00 zł, tj. koszt zastępstwa procesowego na podstawie § 2 pkt 5 powołanego wyżej rozporządzenia oraz 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Łącznie strony poniosły koszty w wysokości 8.521,45 zł, z czego strona pozwana winna ponieść 58,17% czyli 4.956,93 zł, a więc brakującą kwotę **1.339,93 zł** (4.956,93 zł – 3.617,00 zł) Sąd zasądził w punkcie III sentencji wyroku od strony pozwanej na rzecz powoda tytułem zwrotu stosunkowej części kosztów procesu.

W tym samym stosunku 58,17% do 41,83% Sąd rozdzielił pomiędzy strony obowiązek zwrotu wydatków pokrytych tymczasowo przez Skarb Państwa tytułem wynagrodzenia biegłego M. G. (1) za dwie opinie wydane w sprawie. Postanowieniem z dnia 30.01.2018 r. (k. 66) referendarz sądowy przyznał biegłemu wynagrodzenie w kwocie 744,38 zł, którą to należność do kwoty 700,00 zł wypłacono z zaliczki, a w pozostałej części – tj. 44,38zł - tymczasowo z sum budżetowych. Kolejno, postanowieniem referendarza sądowego z dnia 22.05.2018 r. (k. 87) biegłemu M. G. (1) zostało przyznane wynagrodzenie za opinię uzupełniającą w kwocie 114,52 zł, która została wypłacona tymczasowo z sum budżetowych. Tym samym łącznie ze środków budżetowych wydatkowano tymczasowo kwotę 158,90 zł, z czego **92,43 zł** (tj. 58,17%) należy pobrać od strony pozwanej, a **66,47 zł** (tj. 41,83%) od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Oleśnie na podstawie art. 83 ust. 2 w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28.07.2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2018 r. poz. 300 tj. z późn. zm.) – pkt IV i V sentencji wyroku.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji wyroku.